

Trektocht

Bemisart was de uitvalsbasis van onze 18de trektocht. Bemisart, een ietwat teloorgegangene mijnstreek met vele kanalen en moerassen vlak tegen de Franse grens. De Schelde loopt er door en het is moeilijk te geloven dat dit riviertje de machtige stroom wordt zoals wij de Schelde kennen.

We zetten onze wagens aan het veelbelovende restaurant L'Auberge du Préau. Het was al spoedig uitgemaakte zaak dat we hier vanavond zouden eten. De camping waar we onze tentjes zouden zetten was wat verder.

We trokken onze stapschoenen aan, deden onze rugzakken om, stelden onze GPS'en af en vatten de om en bij de 25 km van die dag aan. Het weer was prima, het was zelfs warm. Het traject ging door het Parc Naturel Régional Nord-Pas-de-Calais, langs een oude mijnterril, een mijnlift en langs een meer dat vol lag met lokeenden. Het is hier dus dat de magret de canard vandaan komt. Na een hele toer rond het meer arriveerden we in het dorp Condé-sur-l'Escaut. Wat wil Condé zeggen? Zelfs dagen later, thuis, werd hierover nog flink gedebatteerd. Dit Condé-sur-l'Escaut is in ieder geval een versterkt stadje waar we op de verdedigingswallen onze picnic hielden.

De tocht ging verder. En toen kon je duidelijk merken dat we op een grens zaten. Van Condé tot de Belgisch-Franse grens liep een idyllisch kanaaltje geschikt om te spelevaren met een roeibootje tot je plots tegen een betonnen muur botste. Achter die betonnen muur en wat hoger ging het kanaal verder ter breedte van het Albertkanaal in zijn breedste vorm met kades, aanlegsteigers, lantaampalen en al wat je maar kunt denken. Belgische beton- en baggerboeren hebben hier hun hartje nog eens kunnen ophalen. Alleen, de Fransen deden om een of andere reden niet mee. Bizar.

Met op de achtergrond het geknetter van een motorcross stapten we verder door een plas met af en toe stukjes weg. Kleine kikkertjes schrokken van onze komst en sprongen in de plassen waar wij tussen laveerden. We trokken over een plateau met okselhoge netels, bewonderden nog een ruïne van een fabrieksgebouw en kwamen zo aan in "Les Marrais d'Harchies-Hensies-Pommeroeul à Bemissart et Hensies" met zijn uitbundige vegetatie.

Zo kwamen we aan op de camping. Een echte camping met vooral stacaravans waarrond plantsoentjes met beeldjes van kabouters en hertjes en een hek errond. Het was zaterdagavond en alles werd er netjes gemaakt voor de zondag. Met brommende grasmachines werd het gras van de paar vierkante meter tuintje afgemaaid. Met de sprietjes rond de beeldjes werd komaf gemaakt met professionele bosmaaiers. Het was er een tumult van jewelste terwijl er ook nog een barbecue zo groot als een stoomtrein stond te roken.

We zetten er onze tentjes recht namen een douche en gingen toen naar het restaurant. Omdat de kantine van de camping maar niet opengedaan werd, dronken we op het terras van het restaurant een biertje. Het was wat moeilijk kiezen want van sommige soorten bier hadden ze maar een paar flesjes in huis. Ooit hebben we een café leeggedronken, hier waren er gelukkig nog alternatieven.

Daarna gingen we het restaurant binnen. We waren er met z'n achten helemaal alleen. We kregen dan ook een uitstekende bediening van het bevallige dienstertje. Ook hier was onze gekozen wijn al na één fles op zodat we voor dezelfde prijs op duurdere mochten overschakelen. Het toeristisch seizoen was voorbij vandaar de beperkte stock.

Na een nachtje slapen in onze tentjes konden we aan het tweede deel van de tocht beginnen. Het weer was wat minder en af en toe vielen er druppels uit de hemel. We trokken door "le Forêt Dominiale Indivise de Stambruges" waar ook een paardenevenement plaats had zodat we regelmatig aan de kant moesten om paarden te laten passeren. In het bos bevindt zich een bron met kristalhelder water. Het water komt er uit de grond samen met luchtbelletjes. Er zouden zo elfjes hebben kunnen rondvliegen. Onze webmaster werd er lyrisch van en kon het niet nalaten om op de foto van de bron op onze website het dienstertje van het restaurant van de vorige avond te photoshoppen.

We deden in Beloeil eventjes het kasteel van de prinsen De Ligne aan. We dronken wat in het plaatselijk café waar we in plaats van borrelnootjes, mosseltjes in het zuur kregen. Op het dorpsplein wat verderop hielden we onze picnic. Menig kwezeltje achter hun gordijntjes zal ons wel in het oog gehouden hebben. De tocht ging verder door de kilometerslange dreef van het kasteel van Beloeil en na nog een stuk langs een kanaal en door een bos kwamen we terug uit bij onze wagens.

Dit was een merkwaardige trektocht, niet bepaald door de mooiste streek, maar zeker de moeite om dit gebied eens verkend te hebben. Het was een gedurfde keuze van Eddy die ook deze tocht weer keurig heeft geregeld. Benieuwd waar we volgend jaar naartoe gaan.